

Kommuniké från italienska CRAC angående mordet på Biagi

**Siamo tutti delinquenti per i padroni
siamo tutti compagni per la rivoluzione**

**Vi är alla kriminella för våra chefer
vi är alla kamrater för revolutionen**

Torsdagen den 28 mars 2002, strax efter Brigade Rosses mord på Biagi, skrev Il Giornale: "Den första fantombilden från förra veckan kan tillerkännas en utpekad medbrottsling: längd 175 cm; svart hår; olivsvart hudfärg. Det verkar som om han är samme unge man som har setts tillsammans med en medlem av Bolognas CRAC (ej samma som Maj's CARC) - en organisation som anses nära det grå fält som angränsar till röd terrorism. Det finns misstankar om att den ansvarige som dödade Biagi i Bologna är en 'cell' av de nya Brigade Rosse som har varit aktiva ett tag."

1. Vi har av Il Giornale och Domani den 28.3 informerats om att det föreligger en utredning av CRAC, som har kallats medbrottslingar till Brigade Rosse (BR-PCC). Vi är medvetna om att staten och dess repressiva organ under senare år har utnyttjat varje incident som ursäkt för att attackera kommunistiska och revolutionära grupper för att tvinga tillbaka den nuvarande samhällskonflikten till de demokratiska spåren. Som ett exempel på denna strategi har facken ställt in de regionala strejkerna mot 'Artikel 18' efter mordet på Biagi. Det är naturligt att cheferna och facken försvarar sig genom att försöka desamnera mobiliseringar som kan ge klassen medvetenhet om sin kollektiva styrka. Staten, cheferna och reformisterna använder alla medel för att isolera, kriminalisera och arrestera kamrater som arbetar för den proletära autonomi.

Kapitalets trålar försöker presentera en vilseledande förståelse av vårt samhälle som en friskt kropp som drabbats av ett farligt virus. Vårt samhälle sönderfaller dock i djupa inneboende motsättningar. Krisen manifesterar sig genom krigsförberedelserna globalt, och en massflexibilisering (mass casualisation) av arbetskraften. Stora delar av proletariatet i de kapitalistiska metropolerna lever under inhumana förhållanden. Invandrare och bemanningsarbetare (temp. workers) vet bara allt för väl hur bra det är att leva under kapitalismen. Antalet arresteringar och strafflängden har ökat för proletariatet oavsett vilken regering som har haft makten. Bourgeoisien oroas över framtiden eftersom de inte kan kontrollera krisen och de bringas ur fattningen av en väldigt instabil social situation. Som CRAC skulle vi åter vilja hävda vår ställning i den revolutionära rörelsen: vi vidhåller att proletariatet enligt oss måste röra sig kollektivt; de behöver inga 'frälsare' utan bara att uppnå medvetenhet om sin egen styrka. Under kapitalismens kris utvecklar proletariatet, den sista klassen och rättare sagt negationen av alla klasser, varje dag den rörelse som upphäver de aktuella sakernas tillstånd: 'Väntan på en hjälte som tänder folk och leder dem i sin kamp är det samma som en injektion lugnande medel. Den rätta farmakologiska metaforen är heroin: efter en första patologisk upphetsning av energi ger heroin en kronisk trötthet och leder till kollaps. Det finns ingen injektion att ge en revolution som tvekar, till ett samhälle som skamset fortfarande efter arton månaders graviditet väntar på nedkomst. Låt oss göra oss av med den vulgära utvägen i att lyckas genom en exceptionell man, och låt oss utropa en annan formel för kommunismen: detsamma som ett samhälle som befriat sig från "hemlighetsspel"' (battilocchio - Bordigaterm)

II Programma Comunista, 1953.

2. Vi vet hur svårt det är att diskutera frågan om den direkta aktionens styrka och praktik på och utanför arbetsplatserna. Men samtidigt anser vi att i fråga om revolutionära strukturer och kollektiv finns en felaktig bedömning av dessa frågor; de hamnar normalt tillslut i att man förbannar regeringen, 'sviniga chefer' och korrupta fack, och de erbjuder som en lösning de vanliga organisatoriska formel. Som i fallet med BR-PCC. För att kunna bedöma dem kan vi inte betänka den enskilda aktionen, utan vi måste sätta varje aktion i ett politiskt

sammanhang, förstå dess utveckling och relatera den till deras teoretiska arbeten och deras historia. Mordet på Biagi är en del av en kamp som av BR-PCC anses central i denna tid, en så kallad attack mot statens hjärta. Det är uppenbart att de överskattar de subjektiva elementen i kapitalets mekanismer och i statens styrning. Staten har inget hjärta och den har ett flertal ansikten. BR-PCC:s politiska uppfattning kretsar kring det politiska klassavantgardet, skilt från den reella klasskampsnivån. Också i sitt teoretiska arbete finns en tredje-världen-dimension: genom att allt för starkt betona de anti-imperialistiska rörelserna i borgerlig form (nationalism, anti-västlig religiös fundamentalism) utesluter de från sin analys klasskampen som den huvudsakliga hävarmen för samhällsomvandling. Samtidigt håller de fast vid idén om en stegvis proletär rörelse, där allianser med progressiva och anti-imperialistiska borgare är möjliga - något som har förnekats och falsifierats av den verkliga proletära autonomi och dess kamp. Detsamma om deras uppfattning av Sovjetunionen som socialistiskt till sin karaktär, vilket är helt fel för oss. Sovjetunionen gav oss en statskapitalistisk regim genom en av de värsta kontra-revolutionerna som någonsin upplevts av det internationella proletariatet. Dessutom är det klandrigt att av dem att agera på en så hög nivå av väpnad konflikt oavsett styrkeförhållandet mellan klasserna. Vi anser att deras bedömning av krisen är ett sätt att fly undan problemen för den verkliga proletära autonomi och problemet med fragmenteringen av kampen som framprovoceras idag av skiktningen av arbetarklassen. Vi vägrar emellertid stämma upp i den kör som försöker framstå som 'så rättvis som möjligt, 'så demokratisk som möjligt', 'BR-PCC:s största antagonister', deras opportunist och feghet. Som CRAC har vi dragit igång en teori och praktik både på och utanför arbetsplatserna som talar för sig själv, så vi behöver inte gömma oss i en sofism för att visa att vi finns 'på andra sidan ån', som den idiotiska hypotesen att BR-PCC styrs av fascister eller av säkerhetspolisen. Det finns bara en sida i revolutionen. Eftersom vår inställning till användandet av våld och klasskampens former skiljer sig från BR-PCC måste vi klargöra detta för att inte missförstås: För CRAC är den proletära autonomi en historisk process genom vilken proletariatet får medvetenhet om sina villkor och med vilka medel de kan komma över dem:

- en vägran att böja sig för de ekonomiska lagar som kapitalet presenterar för oss som 'naturliga'. I praktiken att motsätta sig produktivismen och ideologin om vikten av en hierarkisk organisering av arbetet.
- organiseringen av det proletära våldet som illegalt, anti-institutionellt, för att motsätta sig statens våld i försvaret av klassen. Detta våld sammanfaller inte med byggandet av en väpnad gren av proletariatet, utan som en självstyrning av kampen av arbetarna själva.
- kritiken och övervinnet av hierarkiska och auktoritära tankar på det sociala och individuella området (moralism, repression, familj, etc.)
- de tjänar syftet att inlemma proletariatet under den härskande klassens ideologi. För oss måste kamprörelsen förneka varje uppdelning mellan beslutande och utförande och måste börja förena den manuella och intellektuella aktiviteten. Idag, i kampen. Och imorgon i hela det sociala livet.

Vi solidariserar oss med alla kamrater och arbetare som finns i statens fängelser, på fabriker, i klassrummen, i hemmen ... för kommunistisk passion.

28 mars 2002

Centro di Ricerca per l'Azione Comunista.

Centro di Ricerca per l'Azione Comunista, CRAC

website: <http://www.autprol.org> / e-mail: infocrac@virgilio.it